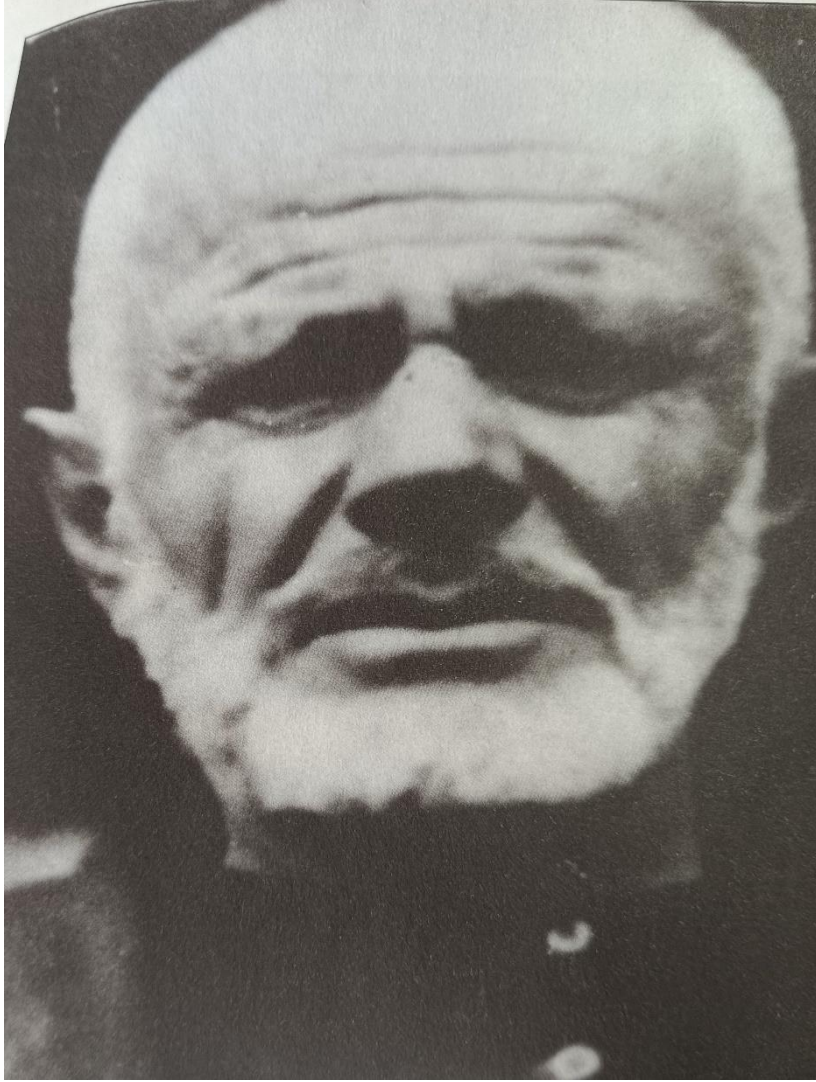

GAZİ ALİ ATAR'IN ANILARI

Hey gidi günler! Çanakkale Savaşları'ndan sonra ben yine askerde cephedeyim.

Bu sefer Yunan gâvuru, taarruzdan sonra bozulup kaçmaya, yer yer köyleri, kasabaları boşaltmaya başladı. Bu arada biz de Afyon'un içine girmiştik. Bölük komutanımız Yüzbaşı Şerafettin Bey bir ara beni çağırdı:

"- Ali Onbaşı! Yanına birkaç nefer al, Afyon'un köylerini düşmanın boşaltıp boşaltmadığını öğrenin. Bütün köyleri tarassut (gözleme)

(Gazi Ali Atar 1970 Konya/Beyşehir/Sadıkıhacı Mahellesi)

* 1898 (1314) yılında Beyşehir'in Sadıkıhacı Köyünde doğmuş olan Gazi Ali Atar, Milli Osmanlılardan Osman Efendi'nin oğludur.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Çanakkale savaşlarına katılan ve savaştan sonra ordunun dağılması üzerine köyüne dönen Gazi Atar, Büyük Taarruzdan önce askere çağırılmış ve Afyon Cephesi'nde 2. Süvari Alayı, 4. Bölük onbaşı olarak, bulunmuş bir ara Yunanlıya esir düşmüştür Dumlupınar,

Eskişehir, Uşak cephelerinde atlı süvari olarak düşmanla boğuşmuş, özellikle çok sevdiği yüzbaşısı Şerafettin Bey'le birlikte bir gönüllü süvari kıtası ile İzmir'in hükümet konağına

ilk bayrağı çeken ve İzmir'e ilk girenlerdendir. İzmir'den sonra düşmanla Bursa, Dikili, Kırkağaç cephelerinde de çarpışan Süvari Onbaşı Gazi Ali Atar, savaş somada [15.9.1339](#) (miladi takvimle 1923'te) terhis edilerek köye dönmüştür.

Daha sonra Torun Kızı Ayşe ile evlenen Ali Atar bir erkek, dört kız sahibi olmuştur. 1971 yılında geçirdiği kaza sonucu 73 yaşındayken ölmüştür. Ölümü gerek köyde gerekse çevre köy ve kasabalarda büyük bir üzüntüye yol açmıştır.

Ölümü ile Kurtuluş Savaşı'mızın canlı bir tarihi bu dünyadan göçmüştür. Onun anlattığı savaş hatıralarını köyde bilmeyen yoktur. O, İzmir'imizin adı bilinmeyen "Ulubatlı Hasanları" arasında Yüzbaşı Şerafettin Bey'le birlikte daima yaşayacaktır.

Gazi Ali Atar sağlığında Yüzbaşının vasiyeti üzerine torunlarından ikisinin adını "Şerafettin" koymuştur.

Madalyası verilerek maaşı bağlanmıştır. Elinizdeki bu anlatımını Sağlığında Mehmet Koç'a yazdırmıştır."

edin." dedi. Ben Şerafettin Bey'in aynı zamanda seyisiydim. Beni çok severdi. Ben de O'nu çok severdim. Çünkü gözü pek ve çok cesurdu. O, "öl" dese ölürdüm. Verdiği emir üzerine:

"-Peki komutanım!" dedim. Yanıma bölüğümüzden üç beş kişi alarak köyleri dolaşmaya çıktık. Köylerden bazılarını dolaştıktan sonra nihayet köyün birine daha vardık. Köyde görünürlerde kimsecikler yok, köyü gezerken köyün muhtarı olduğunu söyleyen birine rastladık. O'na sorduk:

"- Arkadaş, köyde ne var, ne yok?" dedik.

O'da:

"- Bir şey yok!" dedi.

Daha sonra muhtar; "Ben şimdi gelirim."

Diyerek yanımızdan ayrıldı. Bunun üzerine yanımdaki arkadaşları gözetleyici olarak köyün bazı yerlerine koydum. Köyde uzunca sayılacak kadar bir süre kaldık. Bizim geciktiğimizi, vaktinde dönemediğimizi gören Yüzbaşımız Şerafettin Bey, bölüğümüzün çavuşu Ahmet Çavuş'u bizi aramaya göndermiş. Ahmet Çavuş, çok cesur, korkusuz biriydi. Subaylarımız O'nu bir bölüğe denk tutarlardı.

Ahmet Çavuş, yanına birkaç nefer alarak bizim bulunduğumuz köye geldi. Bizi görünce:

"- Nerede kaldınız?" diye sordu. Ben, muhtarı beklediğimizi, "geleceğim" dediği halde gelmediğini söyledim. Ayrıca köy halkından kimseyi bulamadığımızı da anlattım. Biz Ahmet Çavuş'la konuşurken yakınımızdaki bir evin damının üzerinden, bir Yunan askerinin:

"Türko Teslim!" diye bağırdığını duyduk. O anda yedeğimizde bulunan atları salıverdik. Atlarımız bir duvar dibine çekildiler. Ahmet Çavuş hemen kendini bir sipere attı. Yunan askeri hâlâ: "Teslim!" diyordu. O anda Ahmet Çavuş, ateş ederek Yunan palan eskisi gibi damdan aşağı düşürdü.

O anda nereden çıktıysa karşımızdaki damın üzerine bir manga asker çıktı. Elllerinde otomatik tüfekler vardı. Hepsi birden teslim olmamızı istiyorlardı. Eğer teslim olmazsak bizi tarayacaklardı. Ahmet Çavuş:

"- Ölmek var, Teslim olmak yok!" diyordu. Yanımızdaki arkadaşlardan Afyon'un Dişli köyünden olan Ali:

"-Gel Ahmet Çavuş teslim olalım, yoksa hepimizi öldürecekler." Ahmet Çavuş'u teslim olmaya razı etti. Teslim olmak zorunda kaldık. Bu arada muhtar da çağırıp geldiler. Bizi muhtara bağlattılar. Diye Ahmet Meğer muhtar bizi onlara haber vermiş ve onlarla işbirliği yapıyordu.

Bizi oradan alıp doğruca bir ırmak kenarına götürdüler. Irmağın kıyısına çadır kurmuşlar. Başlarında subaylarda var. Bir iki gün aç susuz bir vaziyette bizi orada tuttular. Dişli köyünden olan arkadaş daha önce de Yunan'a esir düşmüş, bu yüzden onların dilini biliyordu. Bir ara subayların bulunduğu çadıra doğru koştu, onların iyi diliyle:

"- Biz iki gündür açız; siz de hiç merhamet yok mu?" diye bağırdı. Çadırdan çıkan bir subay, bize yemek verilmesini emretti. Biraz sonra hamurdan yapılmış "papara" ya benzer bir yemek getirdiler. Ellerimizle yiyorduk. Bu sırada hepimizin arkasında birer Yunan askeri dikiliyordu. Biz yerken arkamızdan tekme, tokat, yumruk vuruyorlar, başlarımızı yemeğin içine batırıyorlar, hâsılı bizimle alay ediyorlardı.

Yemekten sonra subaylardan birisi yanımıza gelerek "Çet!" dedi. Ayağa kalktık. Ahmet Çavuş'a: "Yürü!" dedi. Irmağın kenarına sürükleyerek götürdü. Atlarımız da oradaydı. Kılıçlarımızı oraya getirilmeden önce bilemiştik.

Yunanlı subay, bizim atlardan gidip bir kılıç aldı. Ahmet Çavuş'un yanına geldi. Diğer Yunan subay ve askerleri de bu arada oraya toplandılar. O anda Ahmet Çavuş'un köyde öldürdüğü askerin cesedini de alıp getirdiler. Yunanlı subay kendi dilinde anlayamadığımız fakat kızarak ve bağırarak, kendi dilinde sözler söyleyip Ahmet Çavuş'u öldürdü.

Cesedini de bize kolundan bacağından tutturarak ırmağa attırdı. Azgın Sular Ahmet Çavuş'un cesedini sürükleyip götürdü. Çavuş'u şehit eden subay, yanımdaki arkadaşın yanına gelerek bozuk bir Türkçe ile:

"-Mustafa Kemal'in ne kadar askeri var?" diye sordu.

Arkadaş;

"Bilmiyorum." Dedi.

Onu tokatladı. Dişli Köyünden Ali'ye dönerek;

"-Kemal'in ne kadar askeri var?" dedi.

Ali, daha önce de Yunanlıya esir olduğundan ve Ahmet Çavuş'un da akıbetini görünce, kurnazca bir cevapta bulundu:

"-Mustafa Kemal'in askeri ne gezer. Dört çetesi vardı, dağılıp gitti." deyince Yunanı subay sırtarak güldü. Ali'nin sırtını okşadı Bizlere bir şey sormadı. Neyse bizi arkasına düşürüp camiye benzer bir yere götürdü. Burada başka subaylar, askerler 'de vardı. Bir masanın başında oturuyorlardı. Orada:

"-Altı kuruş yevmiye ile tren yolunda çalışacaksınız." diye elimize birer belge verdiler.

Birkaç gün yollarda, çeşitli işlerde bizi çalış ze birer nihayet bir gün gecenin karanlık bir saatinde (etrafımız tel örgülerle çevrili olduğundan) tel örgüleri keserek oradan kaçtık.

Dişi köylü Ali, çevreyi iyi bildiğinden bizi doğruca kendi köylerine götürdü. Vakit geceydi. Evlerinin önüne vardık. Kapıları kapalı ve arkasından dayaklıydı. Arkadaş bir yerden girip kapıyı açtı. İçeri girdiğimiz de evin oda kapılarının da kilitli olduğunu gördük. Ali seslendi.

"- Baba aç kapıyı, ben oğlun Ali'yim."

Kapı açılmadı. Ali bu defa annesine seslenerek kapıyı açmasını istedi. Sesini tanımış olacak ki, bir süre bekledikten sonra kapının açıldığını gördük. Kapıyı açan annesiydi. Sonra babası da geldi. Bir birlerine sarıldılar, ağlaştılar.

Ali, anne ve babasından kız kardeşlerinin nerede olduklarını sordu. Anne ve babası da:

- Aşağıdaki tahıl kuyusundalar. Üç aydan beri oraya sakladık. "dediler.

Bunun üzerine hep birlikte kız kardeşlerinin saklı bulunduğu tahıl kuyusunun bulunduğu yere gittik. Kuyuyu açtık. Kız kardeşleri dışarı çıktılar. Kızların yüzleri güneş ve havasızlıktan sararıp solmuş. Yüzlerinde kan namına bir şey kalmamış, kızlar Ali'yi aniden karşılarında görünce:

- Ağabey! Bizi kurtar." diye O'na sarılarak ağlamaya başladılar. Sırada Ali'ye babası:

"-Oğlum, hemen evden, hatta köyden gidin, düşmanlar görürse sizi de bizi de öldürürler. "diyerek bir an önce oradan gitmemizi istiyordu. Çünkü Ali'nin köyü düşman işgali altındaydı. Ali babasına Yunanlının verdiği işçi belgesini gösterdiyse de bir türlü babasını ikna edemiyordu. Babası durmadan Ali'ye;

"-İlle, oğlum git, Kalırsan Gazi, ölürsen şehit ol! Bizi düşman elinden kurtar, kurtarın" diye ağlıyor ve yalvarıyordu.

O gece Ali'gilin evinde yattık. Sabahleyin gâvurlar boru çalarak köy halkını topladılar. Kadınları bir tarafa, erkekleri bir yana ayırdılar. Elleri kamçılarla döverek bütün köylüyü çalışmaya götürdüler. O gün, gündüz biz evde kaldık. Bize kadınlar biraz yufka ekmeği yaptılar. Ali'nin babasını da çalışmaya götürmüşlerdi.

Akşama doğru Ali'nin babası işten dönünce:

"Düşmanın nerelerde karakolu var?" diye sorduk.

O, bize Yunanlının karakollarının bulunduğu yerler hakkında bilgi verdi. Akşam karanlığı basınca köyden ayrıldık.

Bir çay yalağını takip ederek epeyce gittik. Yakınımızda bir Yunan karakolu vardı. Karakolun tel örgülerinin yanından geçiyorduk. Karakolun çevresinde köpekler havlıyorlardı. Tellerde ziller takılıydı. Tam tel örgünün dibinden geçerken arkadaşın potini tellere dokundu. Tellerdeki asılı ziller ses çıkarmaya başladı. Bulduğumuz tarafa doğru karakoldan epeyce ateş edildi. Çay yolu boyumuzu kestiğinden açılan ateş ve kurşunlardan zarar görmedik.

Gece boyunca durmadan yürüdük. Daha başka Yunan karakollarının yakınlarından da geçtik. Çok yorulmuştuk. Uyku gözümüzden akıyordu. Bu vaziyette biraz daha yürüdük. Artık yürüyecek takatimiz kalmayınca, o anda yolumuzun geçtiği bir dikenliğin içine yattık.

Hemen uyuduk. Bir ara arkadaşım Dişli köylü Ali ayak yoluna kalkmış. Meğer bulunduğumuz yer bizim karakollardan birinin kenarı imiş. Bizim Türk nöbetçisi:

"- Teslim ol, kıpırdama!" demiş.

Ali nöbetçiye:

"- Arkadaş biz Türküz, esir düştük, kaçıp geliyoruz" dediyse de söz anlatamamış. Ben onların konuşma ve gürültülerine uyandım.

Nöbetçi;

"-Sizi Alay komutanının yanına götüreceğim" dedi. Ve bizi önüne katarak doğru alay komutanının bulunduğu yere götürdü. Alay komutanına durumu anlattık. Komutan; önü ne katarak doğru alay komutanının bulunduğu yere götürdü. Ay komutanına durumu anlattık;

Komutan:

"Sizi bilmem nesini ne yaptıklarım... Biz burada düşmanla vuruşalım, siz gidin kaçakçılık yapın." Dedi ve bizi hayli sıkıştırdı. Bir ara o kadar öfkeleni ki; yanında bulunan askerlere:

Nöbetçi:

"Bunları kurşuna dizin!" diye emir verdi.

Çok korkmuştuk. Yalvararak başımızdan geçenleri anlatmaya çalıştık. Fakat bir türlü inandıramıyorduk. Konuşurken bölük komutanımızın "Yüzbaşı Şerafettin Bey" olduğunu söyleyince kurşuna dizdirmekten vazgeçti. Gecikerek anladık ki, bu geldiğimiz yer, bizim süvari alayı imiş. Alay komutanı bizi bölüğümüze yanımıza iki nöbetçi vererek gönderdi."

Bölük komutanımız Yüzbaşı Şerafettin Bey bizi görünce çok sinirlendi. Bizimle birlikte Yunanlı 'ya esir düşen diğer arkadaşlar bizden önce kaçmışlar, olup bitenleri, başta Ahmet Çavuş'un nasıl öldürüldüğünü bir bir anlatmışlar. Yüzbaşı bizi önce sert sözlerle iyice payladı. Sonra durumu, başımızdan gelip geçenleri kendisine bütün ayrıntılarıyla anlatınca biraz yumuşar gibi oldu. Ahmet Çavuş'un öldürülmesi olayı O'nu son derece etkilemişti. Sonra gözlerimizin içine öfke dolu bakışlarla bakarak şunları söyledi:

"- Vara hepiniz geberseydiniz de Ahmet Çavuş ölmeseydi!"

...

Nif'teyiz (Kemalpaşa-İzmir). Bölüğümüze istirahat verildi. Süvari alayımızın diğer bölükleri de oradalar... Manisa, Alaşehir, Salihli ve diğer cephelerde düşmanı takip ettikten sonra nihayet ilk defa bize ve atlarımıza mola verildi.

Yüzbaşımın atına ve kendi atıma yem verdim. Sonra da onların yanına yan gelip yatarak dinleniyordum. Uyuklamaya başladığım bir anda, bölüğün postası koşarak yanıma geldi.

"- Kalk Ali Onbaşı! Yüzbaşım acele seni istiyor." dedi. Hemen kalktım. Gelen postaya sordum:

"-Yüzbaşım şimdi nerede?" diye sordum. Biraz ilerideki incir ağacını göstererek

"İşte orada!" dedi.

Büyük bir heyecan ve merakla koşarak yüzbaşımın bulunduğu yere vardım. Bir de ne göreyim? Süvari alay ve bölüklerinin tüm subay oraya toplanmışlar, halka olmuşlar, halkanın ortasın da oturanları dinliyorlardı. Dikkatle oturanlara baktım. Gözlerime inanamadım. Mustafa Kemal Paşa, İsmet İnönü, Fevzi Paşa orada değiller mi? Ben onlara dalgın ve şaşkın bir şekilde bakarken birden yanıma dikilen Yüzbaşı Şerafettin Bey'in sesi kulağımda çınladı:

"-Ali Onbaşı geldin mi?"

"- Evet, Yüzbaşım, emretmişsiniz!"

"Şöyle kenara gel, sana söyleyeceklerim var." dedi. Fakat ben kendimden geçmiş bir vaziyette gözlerimi Mustafa Kemal, İsmet ve Fevzi Paşalardan ayıramıyordum. Özellikle Mustafa Kemal Paşa'nın Işık gibi, pırıl pırıl yanan gözleri dikkatimi çekiyordu? Bu arada yüzbaşımın topluluğun biraz ilerisine giderek durduk. Yüzbaşım tekrar yanıma iyice yaklaşarak ve kısık bir sesle:

"- Ali Onbaşı!" dedi.

Kendimi toplayarak:

"- Buyurun Yüzbaşım!" dedim.

"- İzmir'e bayrak dikmeye gideceğiz!" dedi.

"-Delirdiniz mi siz yüzbaşım? Daha İzmir düşman işgali altında." diyebildim: Yüzbaşım kararlı ve sert bir tavırla:

"- Hayır, aklım başımda!" dedi ve ilave etti:

"-Hemen bölükten otuz kadar er seç! Tabii gönüllülerden olacak. Seçtikten sonra, atların ayaklarına keçe bağlanacak. Durma, çabuk ol!" dedi.

İtiraz edecek oldum ve ettim de:

"- Yüzbaşım bu kadar subay içinde sizden başka yok mu? Burada bir sürü subay var. Neden onlar gitmiyor da böyle zor ve tehlikeli işlere hep siz gidiyorsunuz?" dedim." Bu sözlerime kızdı; ama ses çıkarmadı. Dalgın ve düşünceliydi. Neden sonra dalgınlığından sıyrılarak:

"-Anamız bizi bu günler için doğurdu. Haydi gidiyoruz. Gerekli hazırlığı yapalım." dedi. Birlikte bizim bölüğün bulunduğu tarafa doğru yürüdük. Bölüğü toplamamı söyledi. Hemen bir düdükle çaldım, Bölük toplandı. Bölüğün içinden cesur, yürekli askerlerden otuz kişi seçti. Yüzbaşımız seçtiği erleri başına toplayarak:

"-Arkadaşlar! İzmir'e bayrak dikmeye gideceğiz. Bu görevi bana Başkomutanımız Mustafa Kemal Paşa verdi. Bu işi yaparken ben ölebilirim, siz ölebilirsiniz. Afyon'dan beri düşman peşindeyiz. Durmadan kaçıyor. Artık iyice sıkıştı. Korkmayın, çok yakında zafer bizim olacak! Vatan için kanımız, canımız helal olsun. Verilen bu kutsal görevi mutlaka yerine getireceğiz..." dedi.

Yüzbaşımız çok duyguluydu. Biz de heyecanlanmıştık. Ölüm korkusu denen şey üzerimizden uçup gitti.

Gerekli hazırlıklara başladık. Atlarımızın karınlarını doyurduk. Bakımlarını yaptık. Nihayet akşam oldu. Bize Yunan askerlerinin giydiği elbiselerden verdiler. Elbiseleri giydik. Atlarımızın ayaklarını da keçeledik. Yüzbaşımızın emri üzerine kararlaştırılan saatte gecenin karanlığında İzmir'e doğru hareket ettik.

...

Sabuncu Beli'nden geçtik. Mersinli Yolu ile İzmir'e akarken. Tuzluoğlu Fabrikası'nın yanından geçerken şiddetli bir yayılım ateşine uğradık. Buradan şimşek gibi geçerek Kordonboyu'na çıktık. Kordonboyu'ndan ilerlerken bir İngiliz müfrezesi tarafından selâmlandık.

Hükümet Konağı'na doğru ilerlerken önünden geçmekte olduğumuz bir evin balkonundan Rum karısı üzerimize el bombası attı. Atılan el bombası Yüzbaşımız Şerafettin Bey'in atının tam boynunun Üzerine düştü. Düşmesiyle atı, ön ayakları üzerine dikildi kaldı. Şerafettin Bey'de atın önüne düştü. Yüzbaşının atı derhal öldü. Bereket versin yüzbaşıya bir şey olmamıştı. Hemen ben, yedeğimde getirdiğim atı Şerafettin Bey'e verdim. Ata bindi ve hep birlikte oradan uzaklaştık.

Hükümet Konağının önüne vardığımda Yunan Bayrağı dalgalanıyordu. Oraya var varmaz; Şerafettin bey bana; Konağı'nın önüne vardığımızda Yunan bayrağı dalgalanıyordu. Oraya varır varmaz Şerafettin Bey bana:

"-Haydi, Ali Onbaşı atla!" diye emir verdi. Atımı yanımdaki arkadaşlara verdim. Yıldırım hızı ile belimde dolalı bayrağı çıkarıp koştum. Bayrak direğinin bulunduğu direğe tırmandım. Gâvurun bayrağını indirdim. Kendi bayrağımızı hemen direğe çektim. Bayrağı direğe çekerken ellerim birbirine dolaşıyordu. Çok heyecanlıyım.

Bayrağı astıktan sonra hızımla aşağı indim. Atıma atladım. Tıpkı gelirken olduğu gibi büyük bir süratle oradan ayrıldık. Şafak zamanıydı. Ortalık henüz karanlık, göz gözü görmüyordu. Geldiğimiz yollardan geçiyorduk.

Tam İzmir'in dışına çıkıyorduk ki, elinde su kovası bulunan bir kadın gördüm. Kadının yanına varır varmaz attan atladım. Çok susamıştım. Ağzımın içi kurumuş, dudaklarım birbirine yapışmıştı. Kadının elindeki su kovasına yapıştım. O asılır, ben asılırım. Nihayet kovayı aldım. Hem içiyor, hem de mataramı dolduruyordum. İşim bitince yanımda beni bekleyen atımın üzerine yıldırım hızıyla fırladım. Cadde ve yollarda kimsecikler yok. Bizimkilerin gittiği tarafa doğru atımı hızla sürdürdüm. Nereye gideceğimi bir türlü bilemiyordum.

(Yüzbaşı Şerafettin Bu resim Şerafettin Yüzbaşı tarafından Ali Atar'a verilmiştir)

Ben su içmek için yolda eğlenince, onlar; İzmir'in dışına varmışlar Şerafettin Bey beni aralarında göremeyince:

"- Ali onbaşı nereye gitti?" diye sormuş.

Arkadaşlar da:

"- Arkamızdan geliyordu." demişler. Bunun üzerine Şerafettin Bey, derhal bir arkadaşı geri çevirerek beni aramasını söylemiş. Tesevüf bu ya... Yolda gelirken arkadaşla karşılaştık. Arkadaş beni görünce:

"-Yahu, nerede kaldın! Merak ettik. Yüzbaşı seni aramam için beni görevlendirdi." dedi. Durumu anlattım.

Biraz sonra yüzbaşı ve arkadaşların bulunduğu yere vardık, Atlarını bir kerpiç çukurunun içine çekmişler, bekliyorlardı.

Oraya varınca, ortalık biraz ışıdı. Artık göz gözü görmeye başladı. Bu arada yüzbaşının atının sağrılarının kana bulanmış olduğu dikkatimi çekti. Bombanın atıldığı sırada Yüzbaşının elleri de yaranmıştı.

Yüzbaşı Şerafettin Bey, benim kendilerinden ayrılmama ve arkada kalmama kızmıştı, fakat sesini çıkarmadı. Beni görünce

"Gazlı bez, pamuk var mı? Hemen şu ellerimdeki yaraları sar dedi. Gerçekten elleri kan içindeydi. O ana kadar ellerinin yara aldığını bildirmemişti. Kapıtımın cebinde gazlı bez ve pamuk taşırdım. Derhal çıkardım. Ellerini sardım. Yüzbaşı Şerafettin Bey oldukça soğukkanlıydı. Aldırış etmez görünüyordu Yaralarını sardıktan sonra bizleri tekrar çevresine topladı:

"-Kaputları şöyle çekin bakalım." dedi. Söylediklerini yaptık. Bu arada bir ışık yakıldı. Yüzbaşı cebinden kâğıt kalem çıkardı. Kısa bir mektup yazdı, mektubu mühürledi. Sonra tabancasını çıkardı ve tabancasına iki adet işaret mermisi soktu. Bir el Bornova, bir el de Menemen tarafına doğru attı.

Biraz sonra bulunduğumuz yere bir süvari çıkıp geldi. Yazdığı mektubu gelen süvariye verdi. Süvari mektubu alır almaz oradan uzaklaştı.

Artık şafak sökmüş, ortalık iyiden iyiye aydınlanmıştı. İzmir'i bütünüyle görebiliyorduk. Biz hükümet konağına bayrak asarken, aynı anda bir süvari kıtası da Kadifekale'ye bayrak asmış. Kadifekale'ye bayrağı çekenin 4. Alay kumandanı Reşat Bey olduğunu daha sonra Yüzbaşı Şerafettin Bey'den öğrendik.

O sabah İzmir'e Türk bayraklarının asıldığını gören Yunanlı büyük bir paniğe kapılmış, neye uğradığını bilememiş. Artık İzmir'den sökün etmiş kaçıyordu. İzmir, bayrakların asıldığı o günün sabahı tarihi bir gün yaşıyordu. Bu durumu biz bulunduğumuz yerden hissediyorduk. İzmir'de Türk halkının sevinci sonsuz derecedeydi.

Mustafa Kemal ve yanındaki paşalar İzmir'e bayrakların asılışını Belkahve'den izliyordu. İşte yine biz Yüzbaşı Şerafettin Bey başımız da olduğu halde Belkahve'de Mustafa Kemal ve diğer paşaların karşısındayız. Mustafa Kemal Paşa bizi görünce oturduğu yerden gülererek ayağa kalktı. Yüzbaşımız Şerafettin Bey'i kucaklayarak öptü; sonra da tek tek bizlerin elini sıktı; daha sonra:

"-Arkadaşlar büyük bir iş başardınız. Türk milleti yaptığınız bu büyük hizmeti ve fedakârlığı hiçbir zaman unutmayacaktır" dedi.

Yüzbaşım Şerafettin beye dönerek şunları söyledi:

"-Benim aslan Şerefim, bugüne kadar verdiğim bütün görevleri en iyi şekilde, eksiksiz yaptın ve başardın. Seninle gurur duyuyorum."

Bu sözlerden sonra, oradaki öbür paşalar da Şerafettin Bey'i ve bizi tebrik ettiler.

(Yüzbaşı Şerafettin İzmir Hükümet Konağı)

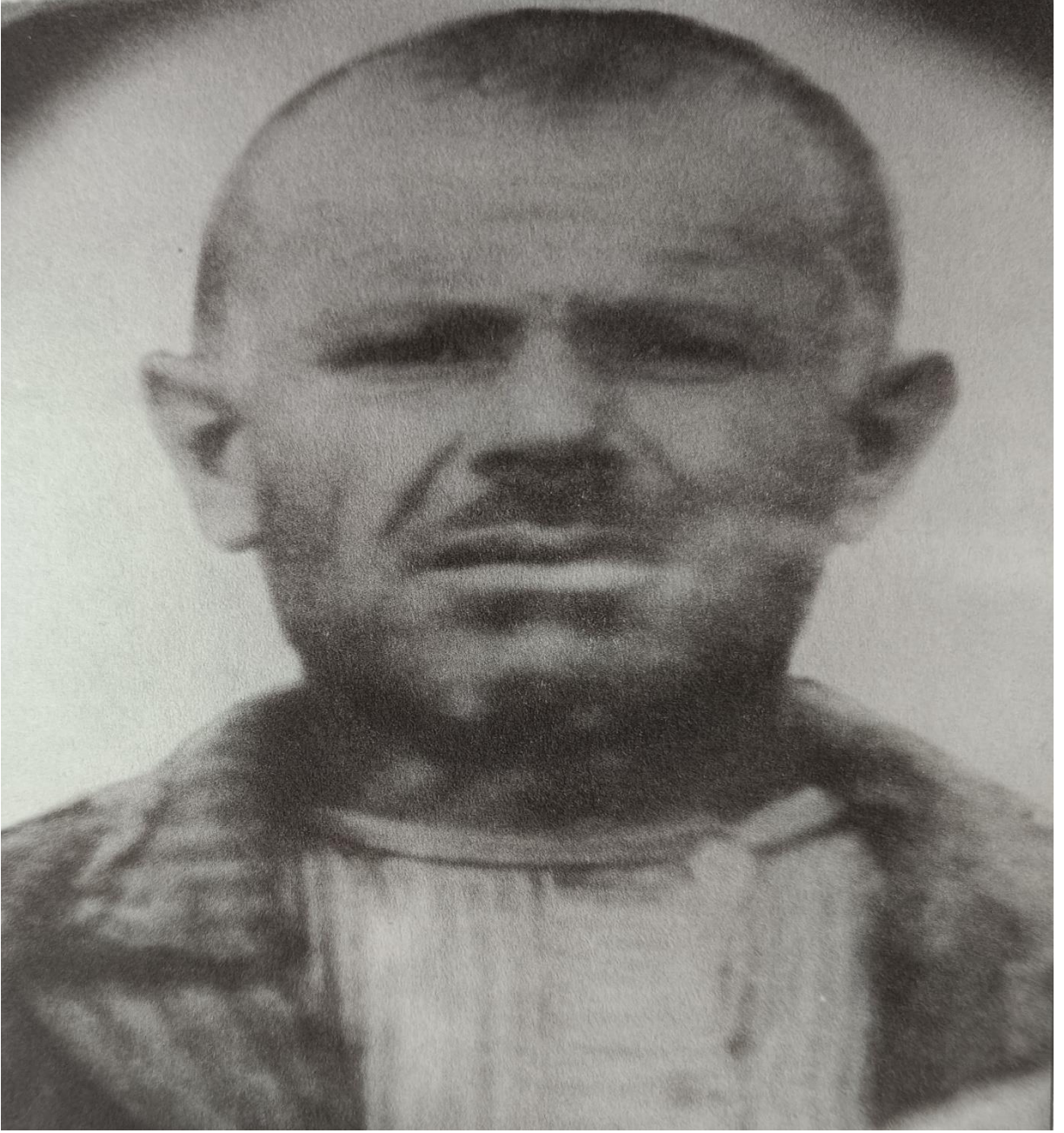
(İstiklal Gazisi Ali Atar'ın Beyşehir Sadıkhacı Mahallesiinde bulunan Eski Mezarı-1980)

(İstiklal Gazisi Ali Atar'ın Beyşehir Sadıkhacı Mahallesinde bulunan Yeni Mezarı)

(İstiklal Gazisi Ali Atar'ın Beyşehir Sadıkhacı Mahallesi'nde bulunan Yeni Mezarı)

(İstiklal Gazisi Ali Atar'ın 1940'lı yıllarda çekilen resmi)

(İstiklal Gazisi Ali Atar'ın Beyşehir Sadıkhacı Mahallesinde bulunan evi 1980'li Yıllar)

Kaynak: Beyşehirli Gazilerin Milli Mücadele Hatıraları

Yazarlar: Hasan Karaca-Mehmet Koç

Editör: Ahmet Atalay

Hazırlayan: Süleyman Ege

Türkiye Harp Malulü Gaziler Şehit Dul ve Yetimleri Derneği Konya Şube Başkanı

Dip Not: Kahraman Gazimizin Mezarı Türkiye Harp Malulü Gaziler Şehit Dul ve Yetimleri Derneği Beyşehir Temsilciliğinin önderliğinde Beyşehirli hayırseverler ve derneğimiz gönüllüsü **Ali Sevindik ve **Yusuf Çetin** tarafından yenilenmiştir.**